

Op het moment dat we dit edito schrijven (4 september) is Elio Di Rupo pre-formateur af, en zitten de regeringsonderhandelingen muurvast. Zoals bekend liep het mis op de discussie over de financieringswet. Ongetwijfeld wordt nu eerst een nieuwe reeks post-preformaten, informateurs, verkenners en andere koninklijke boy-scouts, bovengehaald. Voor de linkerzijde en de arbeidersbeweging is het toch ook erg belangrijk om te zien wat alle partijen rond de onderhandelingsstafel, van NV-A tot Ecolo en van PS tot CD&V, verenigt.

In haar verkiezingscampagne beloofde de PS van Elio Di Rupo « een stabiel land en duurzame jobs ». Noch van het ene, noch van het andere, is iets in huis gekomen. Waar wel een zeer grote consensus over is tussen alle traditionele partijen, ook al verscheuren ze elkaar over de regionalisering en BHV, is de « noodzaak » van 25 miljard besparingen tegen 2015. Een besparingsplan dat, zoals overal elders in Europa, frontaal de levensvoorwaarden en de historische verworvenheden van de werkende bevolking in vraag stelt. Een besparingsplan dat tegelijkertijd geen enkele echte maatregel tegen de patronen en de grote fortuinen zal inhouden. Het VBO, dat

trappelt van ongeduld, heeft zijn eisen al klaar: verminderen van het aantal ambtenaren en verlagen van de pensioenen in de overheidsdiensten, verminderen van de uitgaven in de Sociale Zekerheid, herzien van het verlofsysteem (tijdskrediet, ouderschapsverlof, enz.), herstel van de «competitiviteit» door het wegwerken van de «loon-handicap» (door een aanval op de lonen en de index) . Komt daar nog eens bij dat een ganse reeks maatregelen die er op gericht zijn de pensioensgerechtigde leeftijd te verhogen al op tafel kwamen in de discussies over de «veroudering van d bevolking». En waar het VBO ver wil gaan, willen de Vlaamse patronale organisaties, VOKA op kop, vooral nog harder en sneller toeslaan.

Maar vermits we tot op heden in België zijn, zullen de aanvallen op de levensvoorwaarden van de werkende klasse in ons land niet noodzakelijk de zelfde vorm aannemen bij ons als elders in Europa. De diepe economische crisis van het kapitalisme wordt hier immers gecombineerd met een zeer diepe institutionele crisis van het regime. Dit geeft de besparingsprogramma's van de regeringen en het patronaat een heel eigen cachet, op meerdere niveau's.

Om te beginnen is een verdere, doorgedreven regionalisering voor de Vlaamse burgerij slechts een etappe om in Vlaanderen een hardere neoliberale politiek door te voeren, door zich te ontdoen van het gewicht van de Waalse arbeidersbeweging en de PS, en van de sociale verworvenheden die historisch werden afgedwongen binnen het Belgische nationale kader, door het geheel van de arbeidersbeweging. Tegelijkertijd houden de maatregelen die worden naar voor geschoven om deze regionalisering tot een goed einde te brengen evenzoveel besparingsmaatregelen in. De geëiste herziening van de financieringswet en de regionalisering van een hoop domeinen die vandaag nog verbonden zijn met de Sociale Zekerheid (gezondheidszorg, kinderbijslag, arbeidsmarktpolitiek,...) houden noodzakelijkerwijze een belangrijke sociale achteruitgang in, zowel voor de Vlaamse, Brusselse als Waalse loontrekkenden en uitkeringsgerechtigden.

Het gevecht voor het behoud van een sterke, nationaal georganiseerde Sociale Zekerheid moet een topprioriteit zijn voor de arbeidersbeweging en de linkerzijde. Dit hoeft geenszins te betekenen dat we in de val moeten trappen van een ouderwets belgicisme, dat vandaag op sterven na dood is. De huidige nationale Sociale Zekerheid is geen erfenis van het unitaire België van de Saksen-Coburgs. Het is een historische verworvenheid die de arbeidersbeweging heeft afgedwongen van die staat, en die ze tot op heden in belangrijke mate heeft weten behouden, tegen alle pogingen in ze onder het mom van de regionalisering te verzwakken. Het is dus niet aan de burgerlijke partijen en de patronen om hier koehandels over te sluiten en ze op te splitsen. Hun conflicten zijn niet noodzakelijk die van de arbeidersklasse!

Of het nu het pleidooi voor het «redden van het land en de stabiliteit» van Di Rupo is of de roep om «meer autonomie en financiële responsabilisering» van NV-A en CD&V, beide zijn onderdeel van ideologische offensieven die er op gericht zijn om een hard soberheidsbeleid te laten aanvaarden door de arbeidersbeweging. De leidingen van zowel het ABVV als het ACV lijken wel geparalyseerd door de institutionele crisis. Ze lopen met open ogen in de val van de traditionele partijen volgens dewelke grote sociale mobilisaties enkel de politieke toestand zouden verergeren en zo de terminale crisis van het land zouden versnellen. In Vlaanderen komt hier nog bij dat de top van het ACV nog steeds haar lot verbindt met de CD&V, die zelf momenteel als een schoothondje achter de NV-A huppelt.

De tijd dringt echter! De onderhandelingen over een nieuw Interprofessioneel Akkoord (IPA) die deze herfst zullen starten, zullen bepalend zijn om de omvang te kennen van de gezamenlijke aanvallen van de regeringen en het patronaat. Het wordt een cruciale test voor de capaciteit van de arbeidersbeweging om zich tegen de sociale afbraakpolitiek te verzetten. Het is dan ook hoog tijd om te beginnen mobiliseren!

De manifestaties op woensdag 15 september voor het verhogen van de pensioenen en de sociale uitkeringen, en vooral de Europese vakbondsmobilisatie op woensdag 29 september worden dan ook belangrijke momenten. Ook al hebben we kritiek op bepaalde ordewoorden van het Europees

Geen nationalistische haat en nijd, maar solidariteit en sociale strijd!

Contributed by Ataulfo Riera en Thomas Weyts

zaterdag, 04 september 2010 - Last Updated zondag, 05 september 2010

Vakverbond (de absurde eis van «groei» bijvoorbeeld), toch kan deze actiedag, met een grote betoging in Brussel, een startpunt zijn voor een interprofessionele mobilisatie die in crescendo gaat.

Zo kan een algemene 24-urenstaking als volgend perspectief naar voor worden geschoven. De arbeidersbeweging zal alles uit de kast moeten halen om de besparingsplannen op kap van de werkenden en uitkerringsgerechtigden te stoppen. Het mag er hier niet toe doen of deze op «Belgisch» of regionaal vlak gebeuren! Zulk sociaal tegenoffensief zal ook het beste middel zijn om de bodem onder de voeten van het huidige nationalistische opbod weg te vagen, en het initiatief van de rechterzijde af te pakken.